

Kruk

Kruk w starożytności poświęcony był bogom światłości: Apollinowi, Heliosowi i Mitrze. Związek tych czarnych ptaków ze światłością wynika z mitu, mówiącego, że były one kiedyś białe, a czarne stały się, gdy jeden z nich wyjawiał Apollinowi niewierność jego kochanki. Białe kruki są rzadkością i występują na terenach północnych. Bystre zmysły, doskonały instynkt, pojętność, łatwość, z jaką się oswajają, uczyniły z nich wysłanników bogów. Poeci, mędrcy i czarownicy zawdzięczali im natchnienie. Z zachowania kruką przepowiedano przyszłość. W Piśmie Świętym kruk po raz pierwszy pojawia się przy opisie potopu. To właśnie ten ptak jako pierwszy został wypuszczony przez Noego i nie powrócił, co tłumaczono mnogością ciał, którymi się żywił. Mniemano, że pi-skłeta pożerają swojego ojca. Sądono również, że matka porzuca młode lub wyrzuca je z gniazda, gdy nie może ich wyżywić. Kruk był symbolem rozpusty, nieczystości, braku szacunku. Dlatego też w chrześcijaństwie stał się znakiem pogan, odszczepieńców, głoszących błędną naukę, Żydów i niewiernych, którzy porzucili Kościół. Ptak ten niekiedy wyobrażał szatana. Mimo to często kruk był też boskim wysłannikiem (dostarczał pożywienia świętym pustelnikom, np. prorokowi Eliaszowi). Ojcowie Kościoła uważali go za symbol grzeszników. Nadawali mu też pozytywne znaczenie – był wyobrażeniem tych, którzy się nawrócili. Na triesteńskim sarkofagu z czasów starochrześcijańskich arka Noego oznacza Kościół, kruk zaś tych, którzy zostali z niego wyłączeni.